

SALVATORE

pravidelný občasník studentského kostela

4/ŘÍJEN

A.D. 2002

Vážení a milí,

vítejte zpátky ve škamnách školních i kostelních! Jak se můžete dočíst v následující reportáži a shlédnout na nástěnce, náš kostel byl vodního živlu ušetřen, snad kromě té propadlé podlahy ve sklepech a měsíční absence proudu. Tedy Bohu díky.

Na říjen jsme spolu s Betánií připravili pár zajímavých akcí, na které jste srdečně zváni. Máte-li chuť a čas cokoliv organizovat nebo jen chcete pozvat na nějakou studentskou akci, Salvátor i **SALVATORE** jest vám nakloněn. Tak tedy přejeme vše dobré v novém akademickém roce. Pusť živjot škóla.

MS

reportáž

Velká voda aneb stříbrné vidličky

Během těch dvou dnů jsem měl možnost seznámit se s množstvím báječných lidí. Přišli, věnovali svůj čas odvrácení brozících škod. Předvedli vynikající týmovou práci. Ač by se čekalo, že Salvátor, stojící v blízkosti Vltavy, bude povodněm zasažen, bezprostředně se tak nestalo. Naopak povodeň dostihla byty některých, kteří zde pracovali. Mnohá vaše jména v článku nejsou zmíněna, to ale nijak nesnižuje díky za pomoc, kterou jste kostelu věnovali.

Záchranné práce začaly spontánně v pondělí dvanáctého srpna odpoledne. Milada byla první, kdo dal impuls ke svolávání pomocníků. Zpráva putovala od mobilu k mobilu. Každý přichodí se od počátku chopil práce, našel si své místo.

První úkol - utěsnit dveře a větrací otvory krypty s ostatky Jezuitů. Chybí však pytle s pískem. Martin zajišťuje přidělenou dávku u projíždějících hasičů. Ta však nestačí. Markéta se chystá přesvědčit úředníky: "Já jim snad řeknu, že jestli nedostaneme další pytle, tak se Koniáš s Balbínem opět vydají do pražských ulic!" Jirka nevydrží čekat, sedne do auta a objíždí místa, kde by se údajně měly pytle rozdávat.

Mezitím rádio vypráví o dvaceti-, padesáti- a chvíli i stoleté vodě. Nikdo z nás neví, co to přesně znamená, kam až má voda sahat. Padá rozhodnutí vyklidit vše do výše jednoho metru od podlahy. Petra organizuje odnos ornátů a knih. Telefonuje varhaník Robert Hugo z Německa, Tomáš Halík z Moravy, telefonuje spousta z vás.

Mnoho lidí nabízí svou pomoc. Musíme odmítat. Je nás v tu chvíli právě tolik, abychom se vzájemně nepletli pod nohy.

"Proč ten Hugo nehraje na housle?" slyším ze schodiště povzdech nosiče sbírky varhanních pozitivů. Do vyššího patra začínají mizet i objemnější kusy. Jenže s jídlem, jak známo, roste chuť, a tak zanedlouho zazní návrh na odnesení obětního stolu. Naštěstí přijíždí pan stavitel Divíšek s jutovými pytlí a veselými chlapíky v Avii s korbou plnou písku. Na oltář je zapomenuto. Venku prší, ale vtípkování a dobrá nálada při utěšňování dávají zapomenout na špatné počasí. Po práci čeká na promoklé námořníky Salvátorské lodi Majčin nákup - něco na zub, čaj a do něj rum.

V úterý ráno přicházejí čerstvé síly. Odnášíme židle, notový archiv a sochy na ochoz. "Pojď, ty kluku jeden," bere Pavel do náručí sochu ležícího Krista v hrobě. V poledne jsme s vyklizením více méně hotovi. Společně s Pavlem se rozhodujeme zůstat. Rádio už nefunguje, elektrina je odpojena. Čerstvé zprávy se k nám však dostanou. Po poledni přichází pan Šalom s tranzistorákem a divadelním kukátkem. Z terasy kostela pozorujeme hrůzné říční drama - zatopená Malá Strana, Vltavou plavou ledničky, kusy střech, zahradní nábytek. V noci nás budí paprsek baterky "čelovky" a Jobova zvěst: "Vstávejte! Řítí se sem čtyřmetrová přílivová vlna z Lipna!" Vykoukneme ven. U Novotného lávky vojáci a dobrovolníci utěšňují pytlí s pískem protipovodňovou zeď. Čtyři metry se naštěstí nepotvrdí, vody však znatelně přibývá a nad ránem je vyhlášena evakuace.

Martin, pastorační asistent, tráví tyto hodiny se svou ženou v porodnici. Tipovali jsme, zda s velkou vodou přijde na svět plaváček nebo revolucionář. Tak uvidíme, čím nás jednou Veronika překvapí...

Kolem páté hodiny voda kulminuje. Tím naše hlídkování končí. Odcházíme pustoprázdnými ulicemi Starého Města. V ústretu nám jede policejní vůz: --- Odkudpak jdete, pánové? -Z kostela. - Z kostela!? Á ha! Tak to se podíváme, jestli s sebou nemáte nějaké stříbrné vidličky!

Z batohu však do zvědavých policejních očí hleděl jen zbytek turistického salámu, chleba a pracovní oděv. ■

exkostelník Lukáš

1 Z KOSTELNÍHO KALENDÁŘE

úterý 1.10. 19:00 – Zahajovací bohoslužba. Po ní se zvláště novým studentům představí náš kostel a studentský klub Betánie. Mši sv. doprovodí naše schola.

čtvrtek 3.10. 12:00 – 19:00 Velký úklid (nebude-li stanoveno jinak, pak vždy 1.čtvrtek v měsíci)- pokud vše vyjde, bude úklid s duchovní hudbou.

od 20:00 Adorace se zpěvy s Taizé (pokus o obnovu ztracené tradice kostela)

neděle 6.10. Po večerní mši sv. „kafe po mši“. K tanci i poslechu hraje jazzové *Novákovovo trio* „legendo o sv.Františku“. Káva zajištěna, občerstvení je již na vás. Pečme, pečte, at' pečou!

úterky 8.,15., 22.10. po mši sv. – **Základy víry**

neděle 20.10. 20:00 dodatečný vstup do **katechumenátu**
úterý 29.10. po mši sv. přednáška s diskusí (bude upřesněna)

SALVÁTORSKÁ SCHOLA <http://sborista:salvator@salvatorskysbor.cjb.net>

18.-20.10. – víkend - Festival „Přibyslavské nokturno“

v pátek – zpívání na etnickém večeru (3 židovské, 3 české a moravské lidové písně, 3 spirituály)

podrobné informace o programu festivalu: www.nokturno.wz.cz

STUDENTSKÝ KLUB BETÁNIE, Jugoslávská 27, Praha 2, 3.patro

<http://www.nadosahruky.cz/betanie>

získali jsme grant na filmový klub – díky všem, kdo drželi palce

středa 9.10. 7:15 Ranní mše sv. s P.Tomášem Halíkem

od 19:00 Večer otevřených dveří s jazzovou hudbou (připravil Michal Reiser)

středa 16.10. 19:00 Reportáž z poutě do Santiago de Compostela (povídání a fotografie – Tomáš Chudý)

18.10-20.10. Víkend pro studenty prvních ročníků v Jitřavě

středa 23.10. 19:00 Diapozitivy z cyklovýpravy na Grossglockner (připravil Pavel Freibert)

čtvrtek 31.10. 19:00 „Rozinky a mandle“ – literárně hudební večer (výbor z jidiš povídek a židovskou hudbu připravil Tomáš Jajtner)

polemika

Nemocné uzdravovati?

Alena Scheinostová

Mezi významnými událostmi poslední doby se kromě zřícených mrakodrapů, voleb a povodní prosadila také novina z oblasti vědy: rozluštění lidské genetické informace. V médiích vyvolala celospolečenskou diskusi (teologickým a mravním aspektům tohoto objevu se věnovalo letní Ádččko), ve které zazněla řada souvislostí, varování a argumentů a která posunula pomyslnou hranici mezi skutečností a science-fiction. Nejčastější otázkou bylo přitom patrně praktické využití tohoto poznatku v medicíně, ať už pro umělé oplodnění, pro boj s prozatím neléčitelnými chorobami, anebo pro případnou možnost „úpravy“ lidského jedince pomocí zásahu do jeho genomu. Moje znalost problematiky končí u zmíněného dvojčísla Ádččka, několika Reflexů a gymnaziální biologie, přesto se mi však zdá, že jsou v této diskusi obcházeny některé podstatné skutečnosti. Nechystám se řešit základní otázku, „zda smíme všechno, co můžeme“, neboť pro

čtenáře Bible je myslím odpověď nasnadě. Právě tak nemám ctížádost najít rozhodující mez. Pokusím se však nahlédnout na některé argumenty pro manipulaci s genetickou informací z odvrácené strany.

Nejušlechtlejší z nich mluví o prevenci dědičných nemocí, léčbě smrtelných chorob, „nových možnostech“ pro handicapované a o „vylepšení života“ vůbec. V žádném případě se nechci stavět proti léčení nemocných a handicapovaných. Když ale konfrontuji tyto entuziastické plány se svou zkušeností z kontaktů (pravda, nijak přehnaně početných) s trpícími a postiženými, napadá mě, zda všechny tyto „nové možnosti“ nejsou až jakýmsi „nadstandardním“ druhým krokem, jízdou na kole místo obyčejné chůze. Jako člověk nemusel čekat na vynález kola, aby se mohl pohybovat, jistě nemusí čekat ani na rozluštění genomu, aby začal „vylepšovat život“ druhých. C. S. Lewis někde zaznamenává případ domorodé australské ženy, která byla od narození imobilní: členové jejího kmene ji po celý její život nosili na zádech. Sestry Matky Terezy nedělají často nic jiného, než že nenechávají nemocné zemřít opuštěné a na ulici. Takové, ale i méně exkluzivní příklady mě vedou k přesvědčení, že oním prvním krokem je obyčejná přítomnost, účast, pomocná ruka, noha atd. podle konkrétní situace. Evangelista Marek píše o lidské přirozenosti, že odvádíme-li za rodiče korbán, dar Bohu, zdá se nám, že jsme vůči nim dostali svým povinnostem (Mk 7, 11-12). Podobně mi připadá, že ve futuristických hlasech o pomoci trpícím zaniká přízemní, nevědecká a naléhavá nutnost pomáhat právě těmi prostředky, které jsou dávno dostupné. Navíc se domnívám, že tato lidská účast je pro tzv. „kvalitu života“ rozhodující. Argumentace pomocí trpícím ve prospěch nejrůznějších pokusů může tedy být sporná.

Kromě tohoto praktického ohledu vidím v diskusi o vylepšování životů ještě jeden kontroverzní bod, a tím je skutečnost, jež místy vysvítá takzvaně mezi řádky, že totiž v mnohých případech není snaha vyléčit nemocné a postižené vedena přáním, aby se jim lépe žilo, ale aby se „nám ostatním“ lépe žilo s nimi. To je samozřejmě jak „ošklivé“, tak přirozené. Znamená to však mimo jiné, že se z našeho života ztrácí ochota nebo snad odvaha přímo se konfrontovat s utrpením, a tím ovšem i jeden jeho důležitý rozměr. Ale to už je myslím jiné téma. ■

nifredil@email.cz

- ➔ Jak jsme již avizovali v minulém čísle, v kostele proběhla oprava reprodukčního systému, takže již nepřipomíná zvuk normalizačního amplionu zapadlé vesničky střediskové. Děkujeme za finanční podporu a voláme schopné lektory k vyzkoušení tohoto zařízení.
- ➔ rubriky **Z historie kostela** a **Kulturník** spatříte z nedostatku prostoru nejspíše až v příštím čísle